

неговото име и бѣсоветѣ имъ са покорявать. А Исусъ първо ги съвѣтува да са радвать повече, че имената имъ сж написахж на небесата, а второ, движимъ отъ душевна радость, благодари Отца Господа на небето и на земята, че благоволилъ да открие на младенцитѣ което е утайлъ отъ разумнытъ; третье ублажава ученицитѣ че са удостоихж да видятъ и да чуждъ, туй което много пророцы и царье напрасно желабѣхж. А законникътъ, който за да го искушава, го пыташе: *какво да прави за да наслѣди вѣчный животъ?* на кара го отъ законътъ да исповѣда че трѣба да обыча отъ сичко най много Бога, и ближняго като самага себе. И понеже той пакъ го попыта: че кой е ближній? Исусъ го поучава чрѣзь притчата на паднѣлый въ разбойници, който прие милость отъ Самарянинтъ. Като дойде послѣ въ Виванія, приема са гость на Марѳа и Марія, която са похвалява че е избрала добрата и неотемлемата часть, любослушаньето на Божитѣ словеса. (Лѣк. ̄. 17.).

§. 42. *Исусъ исцѣрва бѣсныйтъ, осжда лицемѣрнето и са навѣтува отъ лицемѣрнытъ.*

А подиръ туй, понеже единъ отъ ученицитѣ са помоли да ги научи какъ да са молятъ, дава образъ на молитва пакъ *Отче Нашъ*, като обесни и силата ѳ. Подиръ пакъ исцѣрва единъ человекъ нѣмъ и бѣснѣемъ, и пакъ народытъ са чудятъ, а той избличава тѣзи, които отдавахж испяжданьето на бѣсоветѣ на Веелзевуловата сила, като показа че туй е прѣстъ Божій; а на тѣзи които искахж знаменіе пакъ казва, че знаменіето на Іона ще са даде на този родъ, когото царцата южна и Ниневитянытъ ще осждятъ